

τὴν περὶ τῆς ἀσθενοῦς γνώμην μου· τὸ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ ἀσθενὴς δὲν διέτρεχε κίνδυνον θανάτου, καὶ ἔσπευσα νὰ δηλώσω τοῦτο, ἀλλ' ἡ χῆρα, σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Κύριε ἰατρί, εἶπε, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ὀλίγα χρήματα διὰ ν' ἀγοράσωμεν ἰατρικὰ, καὶ ἡμεῖς μὲν εἶχαμεν ν' ἀγοράζωμεν ψωμί. Ἐστειλα τρεῖς νύκτας τὴν θυγατέρα μου νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκληροὶ καὶ τίποτε δὲν τῆς ἔδωκαν· τέλος ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ σὰς παρακκλῶ νὰ φροντίσετε διὰ τὴν δυστυχῆ θυγατέρα μου, ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ὅπως διόλου ὄρφανὴ εἰς τὸν κόσμον. Δι' ἐμὲ εἶνε πολὺ ἄργα. Δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ με σώσετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι, καθιστῶντές με τοσοῦτον ἀμέσως ὑπέσθινον τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης, ἐσπάραξαν τὴν ψυχὴν μου.

— Θάρρος, τῆ εἶπον, ἡ κατάστασις σας δὲν εἶνε τόσον σοβαρὰ ὅσον νομίζετε.

Ἐντὶ ἀπαντήσεως ἐμειδίασεν εἰρηνικῶς, μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιγὴν εἶπεν·

— Δὲν χρειάζομαι πλέον ἰατρὸν ἀλλὰ ἱερέα: σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸν προσκαλέσητε ἀμέσως.

Ἀνάμνησις φρικαλέα! ἐξέλασμός μεγαλειότερος τοῦ σφάλματος! Ἡ δυστυχὴς εἶπεν ἀλήθειαν· ἡ ἀσθενεία τῆς τοσοῦτον εἶχε προσδεύσει, ὥστε ἡτο ἀδύνατον πλέον νὰ θεραπευθῆ. Ἀπέθανεν εὐχαριστοῦσα καὶ εὐλογοῦσά με, ἐνῶ ὤφειλε, εἶχε μάλιστα καὶ δικαίωμα νὰ με καταράτῃ.

Ἡ μήτηρ μου παρέλαβε τὴν ὄρφανήν, τὴν παρηγόρησε, τὴν ἐνεθάρρυνε· ἐγὼ ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου καὶ ἠτοιμάσθημεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας παραλαμβάνοντες καὶ τὴν Γερτρούδην (οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἐπαίτις.) Καὶ ἐπραῦνθη πῶς ἡ πρώτη αὐτῆς λύπη, ἀλλὰ παρὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ὅπως τὴν καταστήσωμεν εὐτυχῆ ἦτο πάντοτε μελαγχολικὴ. Ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἠῤῥαξαν ἐκάστοτε, ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτο οὐδεὶς ὑπῆρχε φυσικὸς λόγος, ἡ μήτηρ μου, ὑποθέσασα ὅτι ἐπασχεν ἠθικῶς τὴν παρεκάλεσε νὰ τῆ ἐξηγηθῆ. Ἡ Γερτρούδην τότε πεισθεῖσα ὠμολόγησε τὸ μυστικόν της.

Ἐπὶ τὴν ἀκομὴν ὁ πατήρ της, ἐσχετίσθη μετ' ἐνὸς νέου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῆ, ἀλλ' οἱ γονεῖς του, ἔχοντες περιουσίαν τινά, ἠρνήθησαν ἕνεκα τῆς πτωχείας τῆς Γερτρούδης. Μετὰ μικρὸν οἱ γονεῖς τῆς νέας ἀνεχώρησαν μετακίησαντες εἰς τὴν πόλιν εἰς ἣν καὶ ἀπέθανον, οἱ δὲ δύο ἑρασταὶ δὲν εἶδον πλέον ἀλλήλους, ἀλλ' αἱ καρδίαι των ἔμειναν πισταί, ὡς ἀπεδείκνυσον τοῦλάχιστον αἱ πρὸς τὴν Γερτρούδην ἐπιστολαὶ τοῦ νέου. Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἡ νέα δὲν ἤλπιζε νὰ συγκατανεύσῃ ποτε οἱ γονεῖς τοῦ ἑραστοῦ αὐτῆς εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Διατί νὰ μὴ μου εἰπῆς τοῦτο ταχύτερα; εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαλιζομένη αὐτήν.

Καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ μοι εἶπη ἔγραψε πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου ὅτι ἐκ καθήκοντος εὐγνωμοσύνης ἠναγκαζέτο ν' ἀσχοληθῆ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γερτρούδης, ἀν δ' ὁ υἱὸς των τὴν ἡγάπα πάντοτε, τὴν ἐπροίκιζε μὲ εἰκοσακισχίλια φλωρίνια.

Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε καταφατικὴ, ἡ δὲ μήτηρ μου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Γερτρούδην, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν· ὅταν ἡ μήτηρ μου μοι ἐγνωστοποίησε τοῦτο, τὴν ἤκουσα ὠχρίων καὶ χωρὶς οὐδὲ λόγον νὰ εἶπω.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; μοι εἶπε. Δὲν μοὶ ἐπανελάβεις εἰκοσάκις ὅτι συνωμολογήσαμεν πρὸς τὴν Γερτρούδην ἱερὸν χρέος καὶ ὅτι δὲν θὰ ἦσαι ἐντελῶς εὐτυχὴς πρὶν ἢ ἐξοφλήσωμεν τὸ χρέος τοῦτο;

— Ναί, ναί, μητέρα, εἶνε ἀλήθεια.

— Λοιπὸν, ἡ νέα ὑπανδρεύεται σύμφωνα μετὰ τὴν κλίσιν τῆς καρδίας της. Δὲν τῆς χρεωστοῦμεν πλέον τίποτα. Ἔσο εὐτυχῆ!

Δὲν ἀπήντησα. Ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου καὶ ἐβυθίσθην εἰς βεμβασμόν, ἀλλ' ὅταν ἡ μήτηρ μου ἐξῆλθε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὴν λύπην μου καὶ ἐκλαυσα· ὁ οἶκτος καὶ ἡ πρὸς τὴν Γερτρούδην εὐγνωμοσύνη μετετρέπησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς βαθύτερον αἰσθημα· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ μήτηρ μου τὴν ἔδιδεν εἰς ἄλλον ἐνόησα ὅτι τὴν ἡγάπων.

(Μετάφρασις.)

Ch. Lafont.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΜΑΚΑΡΤ

Εἰς τῶν δοκιμωτέρων Γερμανῶν λογογράφων διηγεῖται τὸ ἐπόμενο ἀνεκδοτὸν περὶ τοῦ πρότινος ἐν Βιέννῃ ἀποθανόντος μεγάλου καλλιτέχου Χάνς Μάκαρτ ἐν τῷ βερολιναίῳ εἰκονογραφημένῳ Schorer's Familienblatt:

«Ὅτε πρὸ δύο ἐτῶν ὁ ἦδη ἀπὸ τῆς ζωῆς μεταστάς ἀριστοτέχνης τοῦ γυμνοῦ ἐνυμφεύετο τὸ δεύτερον, ἀπετόλμησα τὴν ἀστείότητα νὰ σκιαγραφήσω μεθυραφικῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ μέγας σιωπηλὸς — διότι τοιοῦτος ἦν ὁ Μάκαρτ — ἐμνηστεύσατο τὴν Βέρθαν Λίνδα. Ἀφηγήθηται λοιπὸν τὰδε:

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν τινὶ καλλιτεχνικῇ πανηγυρεῖ τῆς Βιέννης ὁ Μάκαρτ παρεκάθητο τῇ τότε ἀκομῇ ὡς πρώτη ὀρχηστρίδι τοῦ βιενναίου αὐλικοῦ μελοδράματος θαυμαζομένη Βέρθη Λίνδα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ δεσποινὴς Λίνδα ἐνόμισεν, ὅτι συνέλαβε λέξεις τινὰς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Μάκαρτ. Ἠκροάσθη πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐκπληκτος, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἦν ἤρημον. Ὁ περίφημος βραχυλόγος καλλιτέχνης ἐκέντα δι' ἄργυρου πτυαρίου ἐπὶ

Ἀριάδνης τινὸς ἐκ παγωτοῦ βανίλλιας ἐσχηματισμένης, καὶ ἐγεύετο σιωπηλὸς τῶν ψυχρῶν θελγύτρων τῆς μυθολογικῆς γυναικός.

Ἐγένετο 1 $\frac{1}{2}$, μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Οἱ πλεῖστοι ἤδη παρεσκευάζοντο πρὸς ἀναχώρησιν, ὅτε ἡ Βέρθα Λίνδα, ἐνῶ ἐφλυάρει μετὰ τοῦ φιλοτέχνου κόμητος Δ*, εἶδεν αἴφνης πρὸ αὐτῆς τὸν Μάκαρτ μὴ δυνάμενον νὰ κρύψῃ εἰδὸς τι ἐξάψεως. Τὴν ἐθεώρησεν ἐμφαντικῶς καὶ τὰ χεῖλη του ἠνοίχθησαν:

— Χεῖρα! εἶπεν.

Ἡ ὄρχηστρίς ἠτένισε τὸν σπάνιον μικρόσωμον ἄνδρα ἐκπεπληγμένην.

— Χεῖρα! ἐπανάλαθεν ὁ Μάκαρτ καὶ εἰς τὸν τόνον δι' οὗ ἔλεγε τοῦτο ἐνυπῆρχεν ἐλαφρὸς χρωματισμὸς ἀγανακτῆσεως.

Ἡ δεσποινὶς Λίνδα δὲν τὸν ἐνόει. Παρητήρησε τὰς χεῖράς της, ἀλλ' οὐδὲν ἀξιοπαρατήρητον εἶχον. Ὁ Μάκαρτ ἀπεχώρησεν ἀγανακτῶν.

Παρήλθον δύο ἔτη. Εἰς τὸν λαμπρὸν χορὸν τοῦ αὐλικοῦ μελοδράματος συνητήθησαν καὶ πάλιν ὁ Μάκαρτ καὶ ἡ Βέρθα Λίνδα. Ἦτον ἡ πρώτη φορά ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν ἐβλόποντο εἰς καλλιτεχνικὸν ἐνδιαίτημα. Ὁ περίπυστος ζωγράφος δὲν ἀπεμακρύνθη πλέον κατὰ τὴν χορευτικὴν ταύτην ἐσπερίδα ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς ωραίας ὄρχηστρίδας, ἥτις τὸ καθ' ἑαυτὴν εἶχε λησμονήσει τὸ προηγούμενον συμβάν. Νῦν ἡ περίστασις τῇ ἐπανάηρχετο εἰς τὴν μνήμην, καθόσον δὲν εἶχεν ἐτι πλησιάσει πρὸς αὐτὴν ὁ Μάκαρτ διὰ βωθῆς ὑποκλίσεως, καὶ πάλιν ἐξεστόμισε καθαρῶς τὸ αἰνιγματῶδες ἐκείνου χεῖρα! Ἦτο μεσονύκτιον σχεδόν. Ἡ δεσποινὶς Λίνδα καὶ πάλιν δὲν ἐνόησεν τί ἤθελεν, ὥστε ἡ ὑπομονὴ τοῦ καλλιτέχνου ἐξήντηλθη. Περί τὴν 3 παρὰ $\frac{1}{4}$ τῆς πρωίας ἐπανάλαβε:

— Χεῖρα! καὶ προσέθηκε, νὰ κάμῃς εὐτυχῆ!

Ἡ δεσποινὶς Λίνδα ἀνέπνευσεν.

— Ὁμιλήσατε μὲ τὴν μητέρα μου, εἶπεν.

Ὁμιλήσατε... Ἡ ἀξίωσις αὕτη κατετάραξε τὸν καλλιτέχνην. Ἐστρεψε τὰ νῶτα τῇ ὄρχηστρίδι καὶ φίλοι στενοὶ διεβεβαίουν, ὅτι ἐκ τῶν ἀλλοκότων τρόπων τοῦ Μάκαρτ καὶ τῶν παντομιμικῶν του ὑπαιμιγμῶν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ὁ ζωγράφος μετὰ τὰ παρεμβληθέντα αὐτῷ ἀνυπέβλητα ἐμπόδια, παρητήθη πάσης σκέψεως περὶ γάμου. Ἡ ὄρχηστρίς, ἥτις πρὸ πολλοῦ ὤνειροπόλει τὸν πλήρη ἐνδιαφέροντος καλλιτέχνην, ἦτον ἀπαρηγόρητος. Οἱ κοινοὶ ἀμοτέρων φίλοι συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου καὶ ἐπὶ τέλους εἰς συνέλαβεν εὐτυχῆ τινα ἰδέαν.

— Γράψε, τῷ εἶπε.

Καὶ ὁ Μάκαρτ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς πλήρους ἐννοίας, ἔδειξε τὴν χαροποιὰν συγκατάθεσίν του. Ἄλλος φίλος συνέταξε τὸ γράμμα, δι' οὗ ὁ καλλιτέχνης ἐζήτηε τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπη-

τῆς του. Ὁ Μάκαρτ ὑπέγραψεν αὐτό, καὶ ὁκτῶ ἡμέρας βραδύτερον ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας ἐν ἣ ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος ἔλαβε τὴν ἐξῆς αὐτόγραφον τοῦ καλλιτέχνου ἐπιστολὴν:

« Σχετικῶς πρὸς τὸν μεθαύριον τελούμενον » γάμον μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Βέρθας Λίνδα, σὰς παρακαλῶ νὰ θεωρήσητε τὸ καὶ μου ὡς δοθέν, καθόσον δὲν εἶμαι φίλος τῆς » πολυλογίας.

Χὰς Μάκαρτ ».

Οὕτως ἐτελέσθη ἡ μνηστεία τοῦ μεγάλου σιωπηλοῦ!

Μετὰ ἐν τρίμηνον ἀπ' ὅ του ἔγραψα τ' ἀνωτέρω, ἀνατυπωθέντα ὑπὸ τῶν βιενναίων φύλλων, συνάδελφός τις ἐν Βιέννῃ μ' ἐγνώριζε μετὰ τοῦ περιφήμου ζωγράφου ἐν τῷ καφεναίῳ τῷ ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Kärtner. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο μονομερής. Ὁ Μάκαρτ ἀνέφερεν, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν προσεκλήθη ἐπειγόντως εἰς Βερολῖνον, ὅπως ζωγραφίσῃ κυρίαν τινὰ τῆς βερολιναίας ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ὅτι οὐδεμίαν *rostaalgiar* ἤσθαι νητο διὰ τὸ Βερολῖνον. Πολλάκις ἐν τούτοις μὲ ἠρώτησεν ἂν ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἦτο ωραία, ὅπερ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ ὁμολογήσω πρὸς τὸν ἔξοχον γνώστην τῆς γυναικειᾶς καλλονῆς.

Ἐνῶ συνωμιλοῦμεν, ὁ φίλος μου μοὶ παρέσχε τὴν κακὴν ἐκδούλευσιν νὰ ὑπομνήσῃ τὴν μονοσύλλαβον μνηστείαν καὶ νὰ μὲ καταγγεῖλῃ ὡς τὸν συγγραφέα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάκαρτ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἔμενε λίαν σοβαρὸς εἰς ταῦτα, ἠσθάνθη ἐμαυτὸν δυσφοροῦντα καὶ ἐπωφελήθη τῆς προσωπικῆς ταύτης συναντήσεως, ὅπως ἐρωτήσω τὸν σπάνιον ἄνδρα, ἂν δυσχερεστήθῃ διὰ τὴν ἄκκαον ἐκείνην ἀστειότητά μου. Ἡ ταραχὴ μου πρέπει νὰ ἦτο λίαν εὐδιάκριτος, διότι ὁ καλλιτέχνης μὲ διεβεβαίωσε διὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγέλασε διὰ τὴν χαριτολογίαν.

Ὁ κοινὸς φίλος, ὅστις πρὸς τὸν Μάκαρτ ἦτο σχεδόν ἐμπιστος, ἀπετελείωσεν ἐν τούτοις τὴν προδοσίαν, ἀνακοινῶν τῷ ἀριστοτέχνῳ, ὅτι ἐγὼ τὴν ἐπιούσαν ἐπέστρεφον εἰς Βερολῖνον καὶ θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἐὰν ἠδυνάμην νὰ συναποφέρω οἴκαδε μικρὸν καλλιτεχνικὸν αὐτόγραφον ἐκ τῆς χεῖρός του.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ κάμω;

— Ἐδῶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ φίλος.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ὁδοθεράπων, ὅστις ὤφειλε νὰ μᾶς φέρῃ ἀπάντησίν τινα. Ἠγέρθημεν καὶ ἀπεμακρύνθημεν ὀλίγα βήματα, ὅπως ὁμιλήσωμεν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ δώσωμεν νέαν ἐντολήν. Ὅταν ἐλάβομεν καὶ πάλιν θέσιν περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ Μάκαρτ ἐναποθέτων ἐν μολυβδοκόνδυλον εἰς τὸ θυλακίον του, εἶπεν:

— Ἔτσι, τώρα εἶνε ἐτοιμὸν!

Ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μικρὸν γελοιογραφικὸν σχεδιογράφημα, παριστῶν τὸν Μάκαρτ ὡς Παπαγέρον μὲ κλειθρὸν εἰς τὸ στόμα παρὰ τοὺς πόδας νεαρᾶς γυναικὸς μὲ τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Λίνδας. Τὸ βάθος χρωματισθὲν διὰ καθιζημάτων τοῦ καφέ ἐνεποίει πολλὴν ἐντύπωσιν.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πάρω; ἀνεκράξα ἐνῶ ἀπεπειρώμην ν' ἀνεγείρω τὴν στερεῶς καθηλωμένην μαρμαρίνην πλάκα.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε καθηγητά, εἶπεν αἴφνης ὁ διαβαίνων ὑπηρέτης τοῦ καφενεῖου βλέπων ῥυπαρὰς κηλίδας καὶ σταγόνας καφέ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

Καὶ πρὶν ἢ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον ἀπέμαξε διὰ τοῦ ὑπὸ μάλης μάκτρου τὸ μόλις λαβὸν ὑπαρξίν σχεδιογράφημα.

Ἄφῃκα κραυγὴν ὀδύνης!

Τὸ πᾶν εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἐνῶ ἐγὼ ἤμην ἔτοιμος νὰ ταξειδεύσω μὲ ὄλην ἐκείνην τὴν μαρμαρίνην πλάκα εἰς Βερολίνον.

Οἱ ἄλλοι δύο ἐγέλων ἐνῶ ἐγὼ διερρηγνυόμην ἐξ ὀργῆς.

Οὕτως ἀπώλεσα ἐν πολῦτιμον αὐτόγραφον ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Μάκαρτ.

P.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐπὶ τῆς διατρήσεως τοῦ Παναμαῖ ἑταιρεία ἐδημοσίευσεν ἔκθεσιν, καθ' ἣν μέχρι μηνὸς Ἰουλίου εἶχεν ἀποτελεσθῆ μόνον τὸ ἐβδομηκστὸν μέρος τῶν ἐργασιῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐδαπανήθη τὸ ἕκτον μέρος τοῦ κατ' ἀρχὰς προϋπολογισμένου κεφαλαίου πρὸς ἀγορὰν μηχανῶν καὶ παντοειδῶν ἐργαλείων. Ἐν Σουεῖ διωρῦθησαν ἐν συνόλῳ 77,000,000 κυβικῶν μέτρων, ἐν Παναμαῖ πρέπει νὰ διωρυχθῶσι περὶ τὰ 110,000,000. Ἐν Σουεῖ διήρκεσαν αἱ ἐργασίαι δέκα ἔτη, ἀλλὰ περὶ μὲν τὰ τέλη τοῦ ὀγδόου εἶχε τελειωθῆ μόλις τὸ τρίτον τῶν εργασιῶν, τὰ δὲ ἄλλα δύο τρίτημῶρια συνετελεσθησαν ἐν μιᾷ διετίᾳ. Ἡ ὄλη δαπάνη ἐν Παναμαῖ θὰ ἀνάβῃ εἰς 120,000,000 δολλαρίων· θὰ ἐγκαιρισθῆ δὲ ἐπισήμως ἡ διώρυξ τῆ πρώτῃ Ἰανουαρίου 1890. Εἰκοσκασιχίλιοι ἐργάται ἐκ τῶν νήσων Καριββῆ ἔκτισαν ἀπὸ τοῦδε πόλιν ἰδίαν, ἀπολαμβάνουσι δὲ ἕκαστος δύο δολλάρια τῆς ἡμέρας.

Παράδοξος διεθνῆς συνέντευξις ἐγένετο ἐσχάτως, λέγει γερμανικὴ ἐφημερίς, ἐπὶ τίνος σημείου ἔνθα συνάπτονται τὰ γερμανικὰ, ἐλβετικὰ καὶ γαλλικὰ σύνορα. Μεταξὺ τοῦ ἀλσατικῦ χωρίου Πρεττερσάουζεν, τοῦ ἐλβετικῦ Βεουρνεβερσίν καὶ τοῦ γαλλικοῦ Ρεχεζὺ ὑπάρχει ἐπὶ ὑψώματος λίθος, ὅστις χρησιμεύει ὡς σημεῖον ἐν ᾧ συναντῶνται τὰ τρία σύνορα. Ἐγκαυθὰ οἱ διδάσκαλοι τῶν τριῶν ἐκείνων γειτονικῶν χωρίων ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς γυναῖκάς των συνήλθον εἰς συμπόσιον. Ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος λίθου ἐτοποθετήθη τρίπους τραπέζα, ἐπ' ἧς παρετέθη ἄφθονον γεῦμα, παρὰ δὲ τὴν τράπεζαν ἔλαβε θέσιν ἕκαστος

διδάσκαλος μετὰ τῆς συζύγου του καθήμενος εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος του. Εἰς τὸ συμπόσιον οἱ δαιτυμόνες ἔφερον ἕκαστος οἶνον τῆς ἰδίας πατρίδος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μικρὸς στύλος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Διεθνῆς σύλλογος διδασκάλων. Οὕτω ἔπιον ἕκαστος ὑπὲρ εὐημερίας τῆς πατρίδος του, παρέμειναν εἰρηνικῶς διασκεδάζοντες μέχρις ἐσπέρας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς ὁ εἰς νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ γείτονος.

Γάλλος τις ζήσας ἐν Ἀλγερίᾳ, διεβεβαίω ἐσχάτως ὅτι εἶδεν ἐξημερωμένον λέοντα ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους συνήντα τις ἄλλοτε πλησίον πολλῶν Ἀράβων ἀρχηγῶν, τοσοῦτον ζηλοτύπως μεριμνῶντα περὶ τοῦ τέκνου τοῦ κυρίου του, ὥστε οὐδεὶς διενικιδύευσεν νὰ τὸ πλησιάσῃ, ὡσάντις ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τήνπροστασίαν τοῦ θηρίου.

Ὁ θαλάσσιος ἀήρ ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ ἀνωτέρω τίτλος φαίνεται λίαν περιεργος, καὶ ὅμως δύναται τις ἀπλούστατα νὰ κατασκευάσῃ ἐν τῷ δωμάτιῳ του, ὑποθέτομεν, ἀτμοσφαιρὰν οἷαν ἀναπνεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐξῆς συνταγῆς: Λαμβάνομεν 10 ὄγκους ὀξειδωμένου ὕδατος, περιέχοντος ἐν ἑκατοστὸν αἰθέρο; πλήρους ὀξάνιου, κεκορεσμένου ἰωδίου καὶ περιέχοντος δύο καὶ ἡμισυ τοῖς ἑκατὸν μαγειρικοῦ ἄλτους. Ἀφίνομεν νὰ διαχυθῆ ἡ διάλυσις αὕτη εἴτε διὰ μέσου ἀτμῶν ὕδατος, εἴτε εἰς λεπτάς σταγόνας πρὸς 126 γραμμάρια περίπου τὴν ὥραν. Οὕτως ἀποκτᾶ τις θαλάσσιον ἀέρα λίαν εὐάεστον καὶ ὑγιεινότατον, ἀποδιώκοντα τὰ μολύσματα, οὐτινος ἢ χρήσις ἔσται πολῦτιμος εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

Παιδικὴ λογικὴ:

— Μαμά, γιατί ἔχεις ἄσπραι τρίχες;

— Ἐξ αἰτίας σου, παιδί μου· γιατί κάθε μέρα με στενοχωρεῖς καὶ με λυπεῖς.

— Μὰ τότε, μαμά, καὶ ἡ γιαγιά ποῦ ἔχει κάτασπρα μαλλιά;... Πόσο θὰ τὴν ἐλυπούσες καὶ σὺ ὅταν ἦσουν μικρή, αἱ!

— Σᾶς φέρνω τὸ σκυλί ποῦ ἐχάσατε.

— Ἄ, τὸ ἤυρατε σεῖς;... εὐχαριστῶ.

— (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Τώρα τὰ ἔρθῆκιά μου...

— Πῶς; βρεθῆκια γιὰ αὐτὸ τὸ σκυλί; Τότε δόστε 'σὲ μένα καλλίτερα τὰ ἔρθῆκια καὶ κρατήστε σεῖς τὸ σκυλί.

Δύναμις τῆς συνηθείας.

Ὁ κύριος Μ. ἰατρός, τρώγει σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐσπέραν αὐγὰ τηγανιτὰ εἰς 'μάτια. Ἐπὶ τέλους ἀηδιάσας λέγει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ μαγειρεύσῃ ἄλλο τι, διότι ἐδακρήθημε κάθε βράδυ αὐγὰ.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἐπιστρέψας οἶκαδε:

— Τί θὰ φάμε ἀπόψε, Φανή; ἐρωτᾷ τὴν σύζυγον.

— Αὐγὰ τηγανιτὰ, ἀπαντᾷ ἐκείνη.

— Πῶς; Αὐγὰ τηγανιτὰ πάλι; Μὴ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Καὶ ἀρπάσας τὸν πῖλον τοῦ ὀρμᾶ εἰς τὸ πρῶτον καλὸν ξενοδοχεῖον.

— Τί ἀγαπᾷ ὁ Κύριος; λέγει ὁ ὑπηρέτης παρουσιάζων αὐτῷ τὸν κατάλογον.

— Δόστε μου σὲ παρακαλῶ αὐγὰ τηγανιτὰ, 'μάτια.